

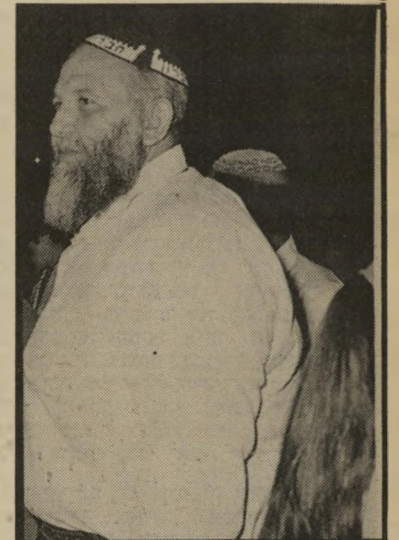
שי הימין המטרופ. עורך-הדין אליקים העזני. על הטקס ניצח הרב דב ליאור. תושבי חברון הביטו בזעם אל עשרות המכוניות והאוטובוסים, שהביאו את היד מומנים החמושים לחגיגה. אם הם היו אנשים בסדר, לא היה מפריע לנו כלל כן שהם עושים שם חתונה, אמר ערבי, שמחשש מפני הטירור שמשליטים המת נחלים באיזור, ביקש שלא להודות, אבל בזמן שהם לוקחים מאיתנו את הארץ שלנו, הורגים את ילדינו ומתנהגים כמו גנגסטרים, אנחנו לא יכולים לסבול שהם יעשו דברים כאלה במקום קדוש. הידיים שלהם מלאות בדם! זאת לא חתונה, זאת פרובוקציה של אויבי השלום!

כוחות צבא הובאו למקום, מחשש לתיגר רוח בין היהודים הערבים. אולם התרגובים שהם העדיפו להסתגר בבתיהם. רק כמה נערים צפו מן הצד בנעשה. הם חששו להביע את רגשותיהם למראה מנשליהם, הרוקדים לרגלי החתן, הכלה, שישבה עד לעריכת הטקס בחדר-הכניסה של בית-הכנסת של מערת-המכפלה, הובאה לחופה כשנערים קופצים ושרים לפניה: „הנה,



הגזרות טוב ומונחות היטב צריך לשלם די הרבה כסף. הטריקו הטוב הוא בד יקר הרבה יותר ממה שנוטים לחשוב. באריגה יש הרבה בדים דפוקים וגם בגזירה יש נפולת עצומה.

צמד במריקו
שתייה במיני, המגלה רגליים חסרות בות. נכון שטריקו זול אפשר למצוא היום על כל דוכן וגם בשוק, אבל עבור שמלות אופנתיות



הביריון
ששמו סוובנר. הוא סירב להזדהות בשמו המלא. חיילי הממשלה הצבאי מאשימים אותו בכך שאיים עליהם בנשק.

הנה, הנה הכלה, הכלה החסודה! תימורת השמיעה נעימות חסידיות. בדיוק בעת עריכת החופה, בשעה 8 וחצי בערב, התחיל המואזין מן המיסגד שבמערה, להשמיע את תפילתו ברמקול. זאת היא השעה הקבועה, שבא הוא מתיפלל. קולו סימל יותר מכל את הניכור שבין המתנחלים החמושים לבין הסביבה. אך הם התעלמו מן הקול והמשיכו בטקס.

איום על חיילים

בין המזומנים הסתובב ביריון גבהי קומה וכבד-גוף, ששמו סוובנר. הוא סירב להזדהות בשמו המלא. המושל הצבאי של חברון, סגן-אלוף עונן, הוציא נגדו צו האוסר עליו להיכנס למערת-המכפלה, אחרי שהביריון איים לפני שלושה שבועות ברובה קלציניקוב, הנמצא ברשותו, על חיילי המוסקדים על המערה. הדבר קרה ביום השישי לפנות בוקר, כאשר החיילים ביקשו מסוובנר לעזוב את המערה. לפי ההסדר הקיים, רשאים היהודים ביום זה להתפלל בכיור עד השעה 5 וחצי, ואז עליהם לפנות את המקום, כדי שהמוסלמים יוכלו להכניס לתפילת יום המנוחה שלהם בשעה 7. באותו בוקר נשא הביריון במקום אחרי הזמן המוקצב, איחורים כאלה שכחים בקרב אנשי קריית-ארבע, המנסים לגזול כל העת מזמנם של המוסלמים. כאשר ביקשו ממנו החיילים לעזוב, כיוון אליהם את נישקו ואיים: „אם לא תיתנו לי לגמור להתפלל, יישפך פה דם יהודי!”

למרות שבעקבות האירוע נאסר עליו להיכנס למערה, המשיך סוובנר לבוא אליה. ביום השבת בשבוע שעבר, כאשר ביקשו ממנו אנשי-המילואים המאבטחים את המערה לצאת, התעלם מהם והמשיך להתפלל. חבריו הצטופפו מסביב לחיילים והתחילו לאיים עליהם: „לא כדאי לכם! (המשך בעמוד 61)



פסים
בכחול-לבן, אדום-ירוק, צהוב-כתום — הכל הולך, במינימום גיזרה ובמינימום בד. לא מסובך כלל, לא מורכב, אבל מאוד אופנתי עכשיו.

שורטס
נראה כיום על „נערות הטריקו”, בבירות אירופה, בעירות-הנופש והקיט וגם בדיזנגוף. היום עושים טריקו כל דבר — שורטס, חצאיות ושמלות ערב.

עצומה. או משהו צריך לשלם גם עבור זה, וזה כמוכן הצרכן. לדעתה של אתי, שאינה מן הדקיקות, הטריקו מחמיא כמעט לכל אשה, גם ל-אשה מלאה. „תלוי במודל, נכון יש מודל ויש מודל, יש שמנה ויש שמנה, אך העיקר הוא שאשה תרגיש טוב כשהיא הורכת בבגד.”

טריקו, כל העולם טריקו! פעם היה זה נחלתם הבלעדית של התחתרי גנים והגופיות הלבנות. היום, מי לובש ליבני טריקו? בשנים אחרונות עלה בד הטריקו ככור כב שביט, והיום יושב לו בפיסגת האופי גה. היום אני צבעוני, הוא מתגאה, אני טורקיו, אני אדום, אני צהוב, היום תופרים ממני שמלות, חצאיות, חולצות ומיכנסיים ואפילו שורטס. לנערות שלי קוראים בחורות הטריקו!

מידות בין הדוכנים

עיקר הרעיונות בעיצוב הבגד נש-אבים מהבד וממה שניתן לעשות בו. יש רעיונות מטורפים, אך לא ניתן לבצר עם. אי אפשר לתפור דברים מסובכים ומורכבים, אפילו לא קפלים. צריך מיני מום גיזרה ובמינימום זה הן מתמחות. התוצאות מאור אורגניות, כמו שימ לת השפופרת המקוקות, המבליטה וה-חושפנית, והמיועדת לבעלות הגוף המושלם הראש הנועז, או שמלות הצ'רלסטון

יש שמנה ויש שמנה

בגד טריקו מחמיא לגוף היפה והיחטוב בהרגשה בו נוחה והעיקר: הוא מתכבס נפלא גם ביד וגם במכונה. יש שני סוגי טריקו — אינטרלוק וסיני גל. אינטרלוק הוא הטריקו העבה והרגיל, מתיח, גמיש ואלסטי. הסיניגל יותר מעור דן ויותר דק. זהו הטריקו הקיצי.